

Almanach 2016 - 2017

ZŠ M. Horákové

Aligerová Adéla, 9. A
Berešová Veronika, 8. A
Bergerová Martina, 8. A
Dejdar Jan, 8. A
Divišková Petra, 9. C
Dvořáková Kateřina, 8. A
Eliášová Sofie, 8. A
Fejglová Michaela, 9. A
Fibichová Justýna, 8. A
Hloušková Antonie, 9. A
Hoskovec Martin, 9. A
Husák Jakub, 8. A
Hvězdová Tereza, 9. A
Chladíková Karolína, 9. A
Kašpar Marek, 9. A
Kinclová Johana, 7. A
Kotoučková Tereza, 9. C
Kratěnová Kristýna, 7. A
Krejčíková Adéla, 7. A
Kriegelová Nikola, 9. A
Kubišta Tomáš, 7. A
Kušnír Jakub, 9. A
Leden Radek, 8. A
Machková Anežka, 7. A
Makarská Lucie, 9. C
Morávková Barbora, 7. A
Novák Filip, 8. A
Nutilová Natálie, 7. A
Pavlík Michal, 9. C
Pellar David, 8. A
Podhajský Dominik, 8. A
Podolníková Tereza, 8. A
Prouza Patrik, 7. A
Pultarová Veronika, 9. C
Ryšánková Eliška, 9. C
Řezníčková Natálie, 7. A
Spišáková Petra, 7. A
Strnadová Anna Bára, 9. A
Široký Vojtěch, 7. A
Šturmová Lucie, 8. A
Trávníčková Nikola, 7. A
Vanišová Barbora, 9. A
Uhlíř Erik, 8. A
Zezula Patrik, 7. A
Železná Aneta, 8. A

Mgr. Iva Myšková

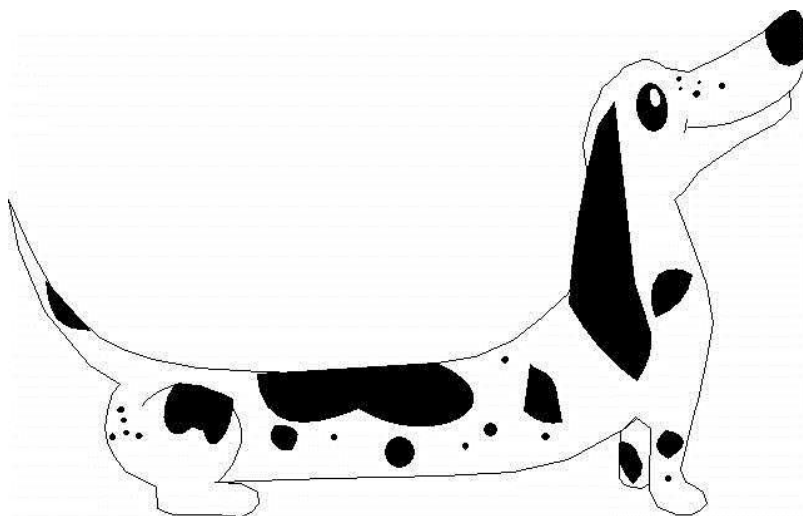
ŠKUBÁNEK

Byl jednou jeden pejsek, kterému říkali Škubánek. Bydlel v domku na kraji města se svou paní. „Kát'o, proč se vlastně jmenuju Škubánek?“ „Hm, to je zajímavý příběh,“ pousmála se Kát'a.

Když jsi byl ještě malý, tak jsme si Tě přivezli domů a nevěděli, jaké jméno Ti dát. Ty jsi začal vyvádět, jako kdybys nám chtěl pomoci. Jako kdybys věděl, jaké jméno chceš. Najednou jsi vyběhl ven a začal si škubat trávu. Chvíli jsme zírali a kroutili nevěřícně hlavou, co to vyvádíš. Řekli jsme si, že to nevadí, jsi jenom štěně. Ale zmýlili jsme se. Za chvíli jsi toho nechal, ale vběhl jsi do pokoje a začal jsi škubat koberec po naší babičce. Tatínkovi se to vůbec nelíbilo. Okřikl Tě, ať toho necháš, a ty sis místo koberce začal škubat na sobě chlupy. Tatínek z Tebe byl úplně na nervy a nevěděl, co s Tebou je. Myslel si, že máš záchvat. Já jsem si říkala, že je to divné, přemýšlela jsem nad tím, co jsi vlastně dělal. Škubal trávník, škubal koberec, škubal sis chlupy. Všechno jsem to řekla tatínkovi. „Co tím chceš říct?“ vrtěl nechápavě hlavou. „No, chci mu dát podle toho jméno,“ prohlásila jsem. „Jako trávník?“ „Néééé.“ „Tak koberec?“ „Nééé, tati, přemýšlej! Škubánek!“ A hned, jak jsi to uslyšel, přestal sis škubat chlupy a začal si radostí skákat a lízat mi nohu. „Asi se mu to jméno líbí?“ rozesmál se tatínek. „Tak mu budeme říkat Škubánek.“ Jak to tatínek dořekl, začal si radostně běhat po celém domě.

Od té doby Ti říkáme Škubánek.

Natálie Nutilová, 7. A

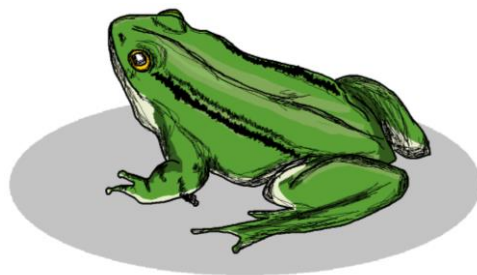

RÁKOSNÍČEK

Jednoho dne se mezi lesy na paloučku u rybníčka objevilo na vysoké květině jiné poupě než všechna ostatní. Po pěti dnech se poupě otevřelo, vykoul z něho malý zelený tvoreček, který roztomile koukal na svět kolem sebe. Z hlavy mu trčelo sedm malých vlásků připomínající rákosí. Nosánek měl velký, žlutý, stejnou barvu měly i tlapičky a ouška.

Když se rozkoukal, snažil se dostat z květiny, ale nebylo to nic lehkého. Z rákosí ho již chvíli udiveně pozoroval žabák. Jakmile se tvorečkovi podařilo dostat dolů, žabák se zeptal: „Co jsi zač? Jak se jmenuješ? Neznám tě.“ Tvoreček odpověď neznal. „No, jestli seš člověk, budu Ti říkat, Karle. Na člověka ale nevypadáš,“ kroutil žabák hlavou. „Kdybys byl žába, říkal bych Ti Kvák,“ přemýšlel. Na to ale také zelený tvor nevypadal. Žabák si ho stále zvědavě prohlížel. „Už to mám!“ vykřikl. „Budeš se jmenovat Rákosníček, protože jsem Tě potkal v rákosí, navíc se to jméno hodí k tvým vláskům,“ radoval se žabák.

Rákosníček se usmál, jméno se mu líbilo. A tak dostal zelený mužíček své jméno.

Anežka Machková, 7. A

MAKOVÁ PANENKA

V létě si děti hrály na schovávanou v poli plném máku. Když je to přestalo bavit, začaly vymýšlet, co dál.

Daniela napadlo, že budou tvořit různé figurky. Jako první utrl makovici, zatřásl s ní a z máku vypadla panenka, měla krásnou červenou sukénku a vlasy barvy tmavé noci. Jako první si jí všimla Bětuška, která ji zvedla a odnesla domů. „Dane, jak jí budeme říkat?“ „Nevím. Třeba Kamilka, Jiřinka,...“ „Ne, ne, to se mi nelíbí,“ prohlásila Bětuška. „Přemýšlej, kde jsme ji našli?“ „Na poli.“ „Ano, a na jakém poli?“ „Aha, došlo mi to.“ „Sláva! Budeme jí říkat Maková panenka,“ rozesmála se Bětuška.

Natálie Řezníčková, 7. A

POPELKA

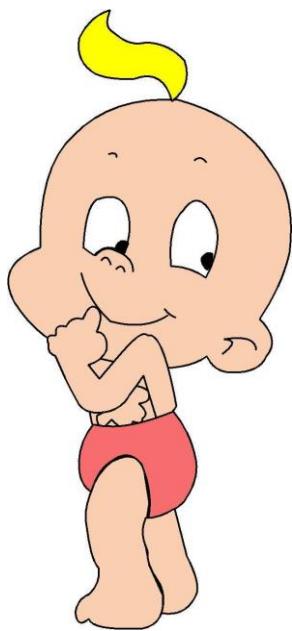
Popelka jako malá milovala hudbu. Hrála na housle, kytaru a na spoustu jiných hudebních nástrojů, zpívala a skládala písně. Jednou si jí všiml slavný hudebník a angažoval ji do svého hudebního pořadu a její sláva vyletěla vzhůru.

Rodiče na ni byli velmi pyšní. A protože měla již od malička ráda pop, začali jí říkat Popelka.

Nic ale netrvá věčně, jednoho dne její matka onemocněla a zákeřné nemoci podlehla. Otec se znovu oženil se zlou macechou, která své nevlastní dceři slávu a štěstí nepřála. Ale jak už to v pohádkách chodí, nakonec vše dobře dopadlo.

Nikola Trávníčková, 7. A

CIPÍSEK

Když se měl Rumcajsovi narodit syn, uvědomil si, že ještě nemají jméno. „Manko!“ zavolal na svou ženu, která právě vařila oběd. „Manko! Jak se bude náš syn jmenovat?“ Manka chtěla odpovědět, že ještě neví, ale zakopla a zaklela: „Krucipísek!“

Rumcajs jí moc nerozuměl, zaslechl jen jakési Cipísek, a tak usoudil, že je to jméno, které Manka vybrala. „Hezké jméno,“ řekl. Manka zpočátku nevěděla, co tím myslí, ale nakonec se shodli, že jméno, které vzniklo nedopatřením, je vlastně moc hezké a oběma se jim líbí.

A tak vznikl Cipísek.

Johana Kinclová, 7. A

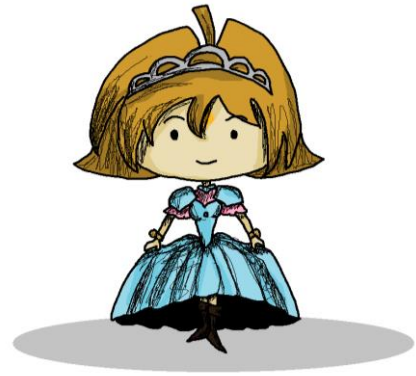
PRINCEZNA SE ZLATOU HVĚZDOU NA ČELE

Za devatero horami a devatero řekami žil král s královnou. Po nějaké době se jim narodila dcera. Rodiče se nemohli dohodnout na jméně, a tak jí říkali Princezna.

Princezna rostla do krásy, každou noc pozorovala hvězdy, které ji okouzlovaly. Jednoho dne se dostala daleko od zámku, hledala cestu zpět, potkala starou babičku, která nesla nůši roští do své chaloupky v lese. Jakmile ji Princezna uviděla, nabídla stařence svou pomoc, vzala nůši a doprovodila babičku do chaloupky.

„Jsi hodná, děvenko, za odměnu Ti splním jakékoliv přání,“ řekla babička. Princezna se zamyslela, ale nic ji nenapadalo. Babička nenaléhala a čekala. Najednou se Princezna pousmála. „Protože mám ráda hvězdy, chtěla bych mít jednu takovou hvězdu na svém čele,“ řekla a podívala se zmateně na babičku. Nevěděla, zda babička takovou věc dokáže. „To bude těžké, ale neboj, děvenko, nic není nemožné.“ Vzala svou hůlku a přičarovala Princezně na čelíčko tu nejzářivější hvězdičku.

Od té doby jí začali všichni říkat Princezna se zlatou hvězdou na čele.

Vojtěch Široký, 7. A

ČERVENÁ KARKULKA

Jednou seděla Karkulka s maminkou v obývacím pokoji a dívaly se na televizi. Když nastala reklama, Karkulka se otočila na maminku a zeptala se: „Mami, proč se mi říká Červená karkulka?“

Maminka se usmála a povídá: „Jo, jo, to je dlouhá doba. To si byla ještě maličká a my jeli na dovolenou do Řecka. Byla jsi pěkně tvrdohlavá a nechtěla ses mazat opalovacím krémem. Museli jsme Tě stále hlídat, ale jednou jsme byli na sluníčku déle a ty ses pěkně spálila.“ „Spálila?“ „Ano, byla jsi spálená, celá rudá, červená.“

„Proto Ti všichni od té doby říkáme Červená karkulka,“ usmála se maminka.

Natálie Krejčíková, 7. A

SNĚHURKA

V jednom zimním dnu se narodila malá holčička. Už od malička si ráda hrála venku ve sněhu a milovala okurky. Rodiče si dlouho lámali hlavu, jak by se jejich milovaná dceruška měla jmenovat. Přemýšleli nad zajímavými a krásnými jmény, ale žádné z nich se k ní nehodilo. Dokonce poprosili sousedy, ale stále nic.

Když holčička povyroستla, přišla za rodiči. Zatahala tatínka za rukáv, ten se otočil a viděl dcerku, jak vzala ze stolu okurku a vyběhla ven do sněhu. „Co se stalo?“ volal. „Myslím, že to mám!“ zvolal. „Co takhle Sněhurka?“ „Proč Sněhurka?“ kroutila maminka hlavou. „Podívej, má ráda sníh a okurky, proto,“ řekl tatínek.

„Sněhurko!“ zavolal tatínek. Jakmile to holčička uslyšela, radostí zavýskla a běžela zpátky k rodičům. Rodiče usoudili, že toto jméno se k jejich dcerce hodí nejvíce.

Petra Spišáková, 7. A

VĚŽE

Na opuštěném hradě v hlubokém lese žil kouzelník, kterému se zalíbila dívka Lenka z nedaleké vesnice. Lenka bydlela v malé chaloupce na kraji vesnice se svou starou babičkou.

Dlouho pannu tajně pozoroval. Jednoho dne, když šla Lenka do lesa na jahody, ji unesl na svůj hrad. Babička na svou vnučku čekala dlouho do noci, ale Lenka nikde. Ráno se rozhodla, že se vydá Lenku hledat. Chodila od vesnice k vesnici, ale nikdo o Lence neslyšel. Až se dostala do hlubokého lesa, kde se před ní najednou objevil temný hrad. Babička zabušila na vrata, která se sama otevřela. Za nimi stál kouzelník s její Lenkou. Babička na nic nečekala, chytila Lenku za ruku a utíkala s ní z hradu. Kouzelník se hodně rozzlobil, obě ženy dohonil a začaroval.

Od té doby z hradu zbyly jenom trosky a dvě věže, a tak jim začali lidé říkat Panna a Baba.

Erik Uhlíř, 8. A

ZVONILKA

V kouzelném lese se narodila maličká víla. „Jaké jí dáme jméno?“ zeptala se maminka. „Všechna krásná jména jsou již vybraná.“ I ostatní obyvatelé lesa nevěděli, návrhů bylo mnoho, ale žádný neobstál. „Tak ji vemte do světa lidí, tam se jí třeba něco zalíbí a vybere si,“ navrhl skřítek Poutníček. Rodičům se nápad zalíbil a hned druhý den se vydali na cestu.

Nejprve malou vílu zaujaly květiny, ale ty viděla i v lese. Letěli dál a dál, viděli mnoho krásných míst, ale maličkou vílu nezaujalo nic, podle čeho by jí dali jméno. Rodiče už to vzdali a vydali se zpátky domů. Při návratu zahlédli farmu, kde se pásala stáda koní a krav. Najednou se malá víla zastavila a zamířila

směrem k farmě. Rodiče si mysleli, že to bude další zbytečný pokus, ale zmýlili se. Malá víla letěla za zvukem, který při cestě zaslechla. Strašně ji fascinovaly zvonečky, které měly krávy zavěšené na krku. Rodiče si mysleli, že ji okouzly krávy, pro jistotu se zeptali: „Na co se díváš? Co se Ti líbí?“ Víla jen opakovala: „Cililink, cililink, cililink.“ Rodičům došlo, že pozoruje zvonečky, jak cinkají. Napadlo je mnoho jmen, ale nemohli vybrat to správné, zvonivé. A tak odletěli domů. Obyvatelé lesa se hned ptali, jaké jméno má jejich nejmladší víla. Rodiče říkali své nápady, ale stále to nebylo ono. Maličká víla plakala a stále něco mumlala, nikdo jí však nerozuměl. Až maminka poznala, že říká zvoničky, ale netušila, co to znamená. A tu se ozval skřítek Poutníček: „Co takhle Zvonilka.“ „Zvonilko, Zvonilko!“ zavolal na malou vílu.

Víla přestala plakat. Jméno se všem líbilo, protože bylo krásně zvonivé a k maličké víle se hodilo.

KRAKONOŠ

Jednou si tak jde Krakonoš na svou obvyklou obchůzku, aby věděl, co se v jeho revíru děje. Jak si tak vykračuje, zamyslí se: „Proč mi vlastně všichni říkají Krakonoš? Mně by bohatě stačilo obyčejné jméno. Třeba takový Honza by se mi líbil. A navíc ani nevím, kdy mám svátek.“ Kolem právě letěla jeho věrná přítelkyně sojka. „Sojko, sojko, proč mi říkají Krakonoš?“ „Nevím,“ zavrtěla sojka hlavičkou.

Krakonoš se rozhodl zajít za starým poustevníkem, který byl moudrý a většinou všechno věděl. Poustevník dlouho nepřemýšlel. „To víš, že to vím. Když ses narodil, tak zakrákala vrána, proto KRA. A KONOŠ? To je velmi jednoduché. Narodil ses přece v Krkonoších. Trošičku jsme to zkrátili, a proto Krakonoš.“

Krakonoš byl s vysvětlením spokojený, jméno se mu totiž líbilo.

Tomáš Kubišta, 7. A

MAXIPES FÍK

V malém domečku se zahrádkou žil Fík s Ájou a jejími rodiči. Jednou ráno po vydatné snídani se Áji zeptal: „Ájo, proč se vlastně jmenuji Maxipes Fík?“

„To bylo, Fíku, takhle. No, víš, nebyl jsi žádné malé štěňátko.“ „A to byl ten důvod?“ vrtěl hlavou Fík. „Nech mě domluvit.....Maxi proto, že jsi byl velký a Fík? Ze začátku jsme nevěděli, jaké jméno Ti máme dát, v kalendáři ani na internetu se nám žádná jména nelíbila. Když jsme chodili ven, vzal si do zaječích a utíkal jsi na velký kopec za domem. Na tom kopci stál kdysi fíkovník. Ty sis tam hrál, odpočíval a já jsem Tě nemohla odtud dostat domů. Tak mně napadlo jméno Fík.“

Doma se to všem líbilo, a proto jsi náš milý jedinečný Maxipes Fík.“

Patrik Prouza, 7. A

HRAD PECKA

V dávných dobách žily na hradě blízko města Sobotka tři čarodějnice Zloba, Gita a Abigeil. Hrad byl v té době beze jména a čarodějnice se občas dohadovaly, jak by se měl jmenovat. Nikdy se však nemohly dohodnout.

Měly mezi sebou ale jedno zásadní pravidlo, jakmile odbilo poledne, usedaly společně k prostřenému stolu. Jednoho dne musela Zloba v době oběda odletět. „Doufám, že počkáte, než se vrátím,“ řekla svým sestrám. Čarodějnice slíbily, že počkají, jenže dostaly obrovský hlad. Nechtěly porušit pravidlo, ale hlad byl stále silnější. „Už to nevydržím,“ prohlásila Gita. „Třeba to stihneme, než Zloba přiletí,“ odpověděla Abigeil. Jakmile usedly, rozletěly se dveře a přiletěla Zloba. Když uviděla, že sestry nepočkaly, velmi se rozzlobila. Přiběhla ke stolu a snažila se jim vytáhnout jídlo z pusy. Ale sestry měly již dojedeno a Zloba vytáhla jen pecku. Byla tak naštvaná, že vyletěla ven, a vši silou pecku hodila do hradu.

Podle pecky, kterou Zloba pohodila, se hrad pojmenoval Pecka. Jméno se vžilo a používá se dodnes.

Martina Bergerová, 8. A

KŘIVOKLÁT

V dávných dobách byla krajina kolem Prahy zalesněná. Byly to hluboké lesy, ve kterých žilo velké množství zvěře. Panovník se svou družinou tam často jezdíval lovit.

Po celodenním lovu ale neměli lovci, kde by si mohli oddychnout. Proto kníže nechal postavit na vyvýšeném místě hradiště, které mělo sloužit lovcům jako místo odpočinku. Stavba rychle rostla, začala převyšovat okolní stromy. Hradby i strážní věže byly dobře viditelné ze širokého okolí. Lidé však upozorovali, že právě věž je nějaká křivá. Jak práce pokračovaly, lidé s obavami sledovali, že se věž začíná klátit. Musela být zbořena a panovník nařídil místo hradiště vybudovat pevný hrad, který se podle křivé věže začal nazývat Křivoklát.

Jan Dejdar, 8. A

SOVINEC

Za doby vlády Přemysla Otakara II. byl vybudován na Moravě mohutný hrad. Byl postaven na obranu zdejšího panství. Sídlili tam rytíři a vojáci. Hrad neustále ohrožovali nájezdníci, kteří se snažili o jeho dobytí, ale nedařilo se jim to.

Jednoho pozdního večera, když všichni na hradě spali, se nájezdníci rozhodli, že hrad napadnou. Byli tak potichu, že nikdo nic nezpozoroval. Už byli skoro na hradbách, když sovy, které sídlily v hradní věži, spustily neuvěřitelný křik. Začaly houkat, bušit křídly do oken, spustily velký poplach. Najednou byli všichni na nohou a začal nelítostný boj. Domácí měli výhodu, znali okolí a podzemní chodby, kterými se dostali do lesa, obklíčili cizáky a do posledního muže je pobili.

Díky sovám byl hrad zachráněn, vojáci ho na památku sovám pojmenovali Sovinec. Od té doby mají páni ze Sovince ve svém erbu sovu, která je u nich také chráněným zvířetem.

Sofie Eliášová, 8. A

ANDĚLSKÁ HORA

Kdysi dávno žili tři andělé Jax, Ziggs a Olaf. Jax pomáhal lidem, kteří onemocněli. Ziggs trestal hříšníky a za Olafem chodili různí lidé pro radu, byl velice moudrý.

Jednoho slunečního dne přiletěl za anděly mohutný drak Baron. „Chci, abyste mi postavili vysokou horu, kde budu žít. Když to neuděláte, spálím všechny vesnice v okolí,“ vyhrožoval. Andělé se lekli a dali se do díla, draka se totiž všichni báli. Stavba jim trvala celých šest dní. Pak jen stačilo počkat na přilet draka.

Drak byl nadšený a dojatý. „Ta je nádherná, slibuju, že už nikdy neublížím žádnému člověku,“ řekl. Andělé byli spokojeni. „Víte co, pojmenuju ji po jednom z vás. Ale po kom?“ „Po nás všech,“ řekl Olaf. „Bude se tedy jmenovat Andělská hora!“ vykřikl Baron.

David Pellar, 8. A

ČASTOLOVICE

Mladík Robert žil ve staré chalupě jen se svojí matkou, která byla velmi nemocná. Po nějaké době matka zemřela a Robert zdědil velké peníze. Nevěděl, co má s tolika penězi dělat. Kamarád mu poradil: „Nech si konečně postavit nový dům, podívej, v čem bydlíš.“ „Ano, máš pravdu,“ pokýval Robert hlavou. Okamžitě začal shánět ty nejlepší stavitele. „Chci dům s velkou zahradou, parkem, kde se bude prohánět velké množství zvířat,“ řekl stavitelům.

Po čase se přišel podívat na stavbu a nevěřil svým očím. „Co to je?“ zhrozil se. „To není dům, který jsem si představoval, to je spíše zámek, to se mi nelíbí!“ křičel. Rozzlobeně odešel a rozhodl se dům prodat, ale protože to byl spíše zámek, nikdo neměl dost peněz na koupi.

O prodeji zámku se dozvěděl sám král Radovan, stavba se mu zalíbila, a proto zámek koupil. Když se nastěhoval, přemýšlel, jak by ho pojmenoval, ale nic vhodného ho nenapadlo. Nechal proto roztroubit po celém království, kdo vymyslí pro nový zámek nejhezčí jméno, dostane velkou odměnu. Lidé se mohli přetrhnout, aby vymysleli krásné jméno, ale žádné se králi Radovanovi nelíbilo.

Jednoho dne za králem Radovanem přišla prostá dívka Maruška: „Pane králi, zámek by se měl jmenovat Častolovice, protože Robert rád a často lovil.“ Král se zamyslel, pokýval hlavou a pronesl: „Výborně, děvče, to se mi moc líbí. Bude se jmenovat Častolovice.“

Marušku štědře odměnil a pro děti k zámku připojil i malou zoo, kde byla k vidění ta nejružnější zvířata.

Kateřina Dvořáková, 8. A

SYCHROV

Byl jednou jeden král, kterého už nebavilo bydlet na studeném hradě, a proto se rozhodl nechat si postavit zámek. Vydal se na cestu, aby našel vhodné místo.

Projel křížem krážem své panství, až našel místo, kde by měl zámek stát. Pozval všechny slavné stavitele a ti ihned začali. Pracovali pilně od rána do večera. Za týden ale přišli za králem s tím, že se to na staveništi nedá vydržet. Král byl zmaten, protože nevěděl, co by mohlo stavitelům vadit. „Můžete mi říct, co vám vadí, co se vlastně stalo?“ „Pane králi, jakmile přijdeme na stavbu, tak začne pršet, je sychravo, všichni už jsme promáčení a celí zmrzlí,“ odpověděli pokorně stavitelé. Král vše vyslechl a rozhodl se dát stavitelům měsíční volno.

Stavba se tímto prodloužila, ale nakonec se podařilo zdárně stavbu dokončit. Král byl spokojený, zámek se mu líbil, a proto se okamžitě s celým dvorem nastěhoval. Pojmenoval ho Sychrov. A proč Sychrov? Protože při stavbě zámku často pršelo, bylo nevlídno a sychravo.

Tereza Podolníková, 8. A

FOTOSYNTÉZA

Hodiny už odbily dvanáctou a nikoho stále nic nenapadalo. Všech jedenáct členů agentury Fotosyntéza sedělo u stolu a už celých 24 hodin přemýšleli, jak světu sdělit svůj nový objev.

Skupina totiž zjistila, že rostliny produkují kyslík za přítomnosti oxidu uhličitého. Většina lidí hned neskočí na to, co „vědci řeknou“. Přemýšleli také nad tím, jak nazvat svůj nový objev. „Tak a dost! Bolí mě hlava, jsem ospalý a nic mě nenapadá!“ zvolal Adam. „POČKAT! Všichni pojmenovávají svoje objevy podle sebe. Frank, Ota, Tonda, Olina, Sylva, Yvona, Naďa, Terka, Eva, Zita a já Adam, to je náš název agentury, tak proč by se i tento objev neměl tak nazývat. Lidi, já na to kápl!“ rozesmál se Adam ulehčeně.

Je mnoho teorií, jak název vlastně vznikl, ale potomci jedenácti členů moc dobře vědí, že to byl geniální nápad Adama.

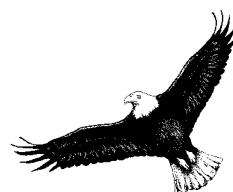
Antonie Hloušková, 9. A

ORLÍK

Na zámku poblíž velkého jezera sídlili orli. Každý rok ve stejný čas odlétali na měsíc do hlubokého lesa. Ale tentokrát zapomněli na jedno malé mládě, které tu zůstalo zcela opuštěné, osamocené.

Malý orlík si musel sám obstarat potravu, hlídal hnízdo a čekal na návrat své rodiny. Po měsíci se konečně dočkal, orli přiletěli. Velmi se divili, že tu malý orlík zůstal. Uběhl rok a orli se opět chystali na svou pouť, ale malý orlík odmítl letět s nimi. Rodiče ani sourozenci nechápali. „Proč s námi nechceš letět? Budeš tady sám, rozmysli si to?“ domlouvala mu maminka. Ale orlík si trval na svém. Rodiče tedy jen zavrtěli hlavami a nechali orlíka opět samotného. Toho si již všiml zámecký pán, který orly často pozoroval. Viděl orlíka každé ráno odlétat za potravou a večer přilétat z lovu. Den co den to samé. Bylo mu orlíka líto, a proto se rozhodl, že něco zkusí. Nechal postavit velkou voliéru, potom počkal, až přiletí ostatní orli. Všechny pochytil a umístil do nového domova, aby již nemohli nikdy odletět. Ale jednou někdo nedopatřením nechal otevřená dvířka a orli uletěli.

Zůstal jen jeden jediný, malý orlík. Zámecký pán se rozhodl zámek přejmenovat na Orlík, na počest zbylého orlíka, který zůstal zámku věrný.

Dominik Podhajský, 8. A

ŠMOULA NEŠIKA

Jednoho krásného letního dne se šmoulí mamince narodil malý modrý kluk s velkýma ušima. Jak dny ubíhaly a chlapeček rostl, ostatní na něho volali: „Ušoune!“ Šmoula byl z toho velice smutný, ale protože byl velmi dobrosrdečný, nezlobil se. Navíc byl pracovitý, rád všem pomáhal.

Ale tady nastal problém, nikdo o jeho pomoc nestál, neboť na co sáhl, to zkazil. A tak z toho byl nešťastný dvakrát. Jednou už to nevydržel a zašel za tatškou Šmoulou. „Tatko, jak se vlastně jmenuju?“ „Ale ne!“ zhrozil se tatka. „My jsme Ti zapomněli dát jméno. Neboj, budu o tom přemýšlet.“ Druhý den pomáhal Šmoulince a opět něco pokazil. Šmoulinka se rozzlobila: „Ty nešiko, nešikovná!“ Jemu se to zalíbilo a od té doby mu nikdo jinak neřekl než Šmoula Nešika.

Patrik Zezula, 7. A

LOKET

V dávných dobách, kdy se z vesnic stávala města, rozhodl se nejbohatší statkář sponzorovat rozkvět vesnice, ve které bydlel. Z vesnice se stávalo město a nad ním nechal postavit hrad.

Když bylo město i hrad dostavěné, zašli měšťané za statkářem, aby se domluvili na novém jménu. Nechtěli už, aby se město jmenovalo po jejich staré vesnici. Statkář byl nervózní, netušil, jaké jméno by mělo město nést. Zašel za svým starým přítelem. „Příteli, potřebuju radu a pomoc. Měšťané po mně chtějí, abych dal městu a hradu nové jméno. Je to velká zodpovědnost a já jsem už starý a nemocný, chci mít už jen klid.“ Přítel pokýval hlavou a slíbil, že něco vymyslí. Ale statkář se toho již nedožil, neboť za pár dní zemřel.

Přítel zemřelého vzpomínal na chvíle, co společně strávili, a najednou ho to napadlo. Když začali se stavbou města a hradu, statkář procházel po stavbě, spadl a zlomil si loket. „Co takhle Loket?“ navrhl měšťanům. Těm se nápad zamlouval, a proto od té doby známe hrad Loket.

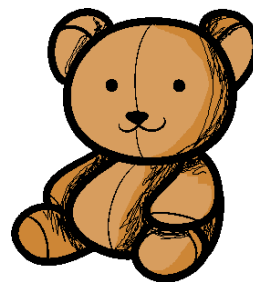
Lucie Šturmová, 8. A

HRADEC KRÁLOVÉ

Hradec byl vždy považován za královské věnné město, a proto se dříve jmenovalo Město Králů.

Žil zde moc hodný král s královnou, lidem v království se dařilo, byli spokojení a šťastní. Proto mělo celé království obrovskou radost, když se královně narodil synáček. Malý princ rostl jako z vody. Už začal vyslovovat první slůvka. Jednou uviděl na královském dvoře malé děti, jak si hrají s plyšovými hračkami. Zatahal královnu za ruku a říkal: „Hradci, hradci, hradci.“ Nejdříve nikdo nechápal, co princátko chce, ale pak to královna pochopila. „Chce si jít hrát,“ rozesmála se. Všichni se začali smát, tato událost se hned roznesla po celém království.

Dostalo se to i do okolních království, kde začali přezdívat městu Hradci Králů, lidé si to postupně začali zjednodušovat na Hradec Králové.

Veronika Pultarová, 9. C

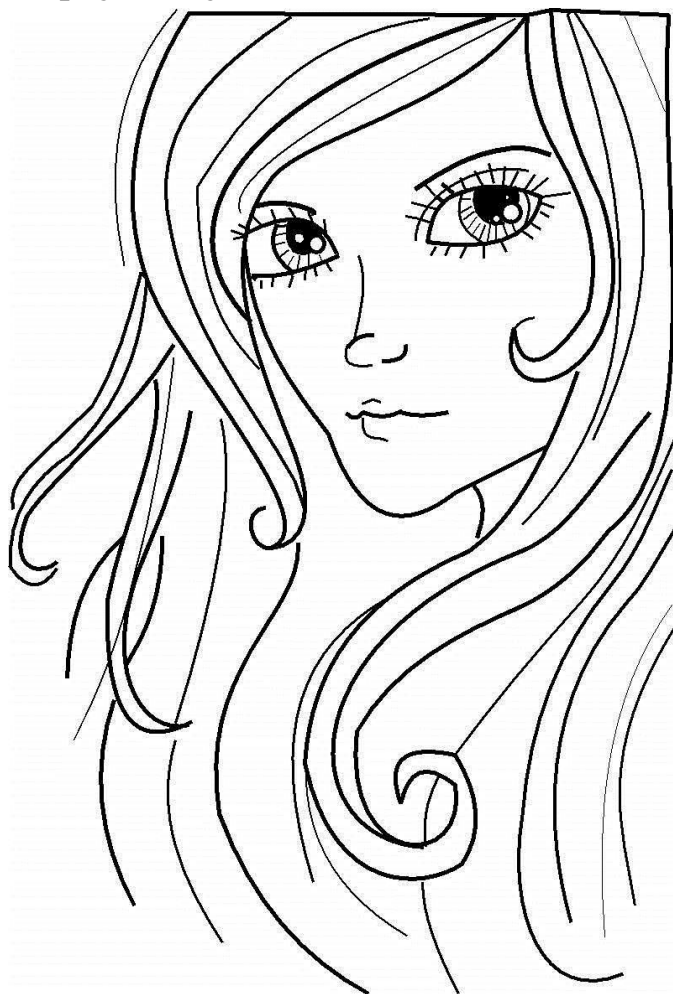
ALOE VERA

Před mnoha lety žil ve Španělsku chlapec, který se jmenoval Teodor. Byl to samotář, měl jen jednu kamarádku Veru, se kterou si povídali, procházeli se, svěřovali si různá tajemství, prožívali radosti i smutek.

Jednoho dne se ale Vera s rodiči odstěhovala daleko za město. Teodor se cítil opuštěný, osamělý, proto se jednou rozhodl, že Veru navštíví. Šel dlouho, slunce pálilo a Teodor se cítil unavený. Najednou v dálce spatřil povědomou postavu. Pořádně zaostřil a pousmál se. Byl si jistý, že je to Vera. „Vero, Vero, Vero!“ zavolal radostně. Rozběhl se jí hned naproti, ale najednou zakopl a spadl mezi rostliny, které vypadaly jako trs ostrých mečů. „Teodore, co se Ti stalo?“ zvolala Vera, která rychle přiběhla. „Neboj, nic mi není,“ usmál se Teodor celý šťastný, že Veru vidí. „Jééé, co to je vlastně za rostliny? Znáš je?“ zeptala se Vera. Teodor kouká, ale vrtí hlavou. „Ještě nikdy jsem je neviděl.“

Vera utrhlá jednu rostlinu a společně ji odnesli k rodičům. Rodiče také kroutili hlavami, v životě takovou rostlinu neviděli. „Víte co. Našli jste ji, tak si ji sami pojmenujte,“ navrhli. Teodor hned vykřikl: „Alo Vera! Ne, ne, počkejte. Aloe Vera. To je ono!“ Všem se název zalíbil. Od té doby začali název používat a šířit dál.

Michaela Fejglová, 9. A

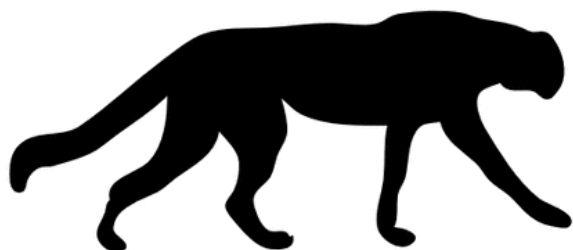
OCELOT

Tvář neodhalil, jen kolem mě prošel, cosi zavrčel, sebral pytlík preclíků, na pult mi hodil dvě zlatky. Zahalen v plášti se zase z obchodu odplížil. Dal mi o zlatku víc... Rychle jsem vyběhla ven na ulici, ale po muži nebylo ani vidu, ani slechu. V čerstvě napadaném sněhu se obtisklo několik stop. Jenže ne lidských. Byly to stopy kočky, psa.....

V novinách se začaly objevovat fotografie velké kočkovité šelmy. Nikdy jsem neviděla zvíře, které by působilo tak inteligentně a nebezpečně. Často se moje myšlenky vracely k tomu muži a k těm stopám ve sněhu. Že by to bylo to zvíře, které ochránci přírody nemohou pořád vystopovat? Cinkl zvonek, zvedla jsem hlavu a málem přepadla přes židli. Předě mnou stál onen tajemný muž. Pozorovaly mě dvě šedé kočičí oči. Vyděsila jsem se, muž vycenil ostré tesáky a zavrčel, ale pak jen sklopil oči, kapuci si stáhl více do obličeje. „Mohu vám pomoci, pane?“ Hlas se mi trásl, ale zákazník je zákazník. Zavrčel, na stůl mi hodil zmuchlaný list papíru a vyběhl z obchodu. Tentokrát jsem stihla rychle vyjít za ním a spatřila něco neuvěřitelného. Před mýma očima se muž měnil ve velkou kočkovitou šelmu z novin. Vrhla na mě svůj pohled a chtěla utéct.

Ale co to? Ozval se výstřel a zvíře se skácelo k zemi. Je živé nebo mrtvé? Kdo ví. Rychle jsem se vrátila do obchodu a prohlédla si kus papíru, který ležel na pultu. OCELOT. To bylo vše, co na papírku stálo.

Později se mě policisté vyptávali, ale já jim nedokázala odpovědět. Zvíře převezli do zoo, občas jsem se na něj chodila dívat a přemýšlela, zda se mi to jen zdálo. Dívali jsme se na sebe a mně připadalo, že se usmívá. Třeba je tu šťastný. Jednou jsem mu hodila

přes sklo ten zmuchlaný papírek s jedním jediným slovem. Nevím, jestli jej našel nějaký ošetřovatel, ale už druhý den na tabulce stálo: OCELOT, dosud neprozkoumané zvíře.

Adéla Aligerová, 9. A

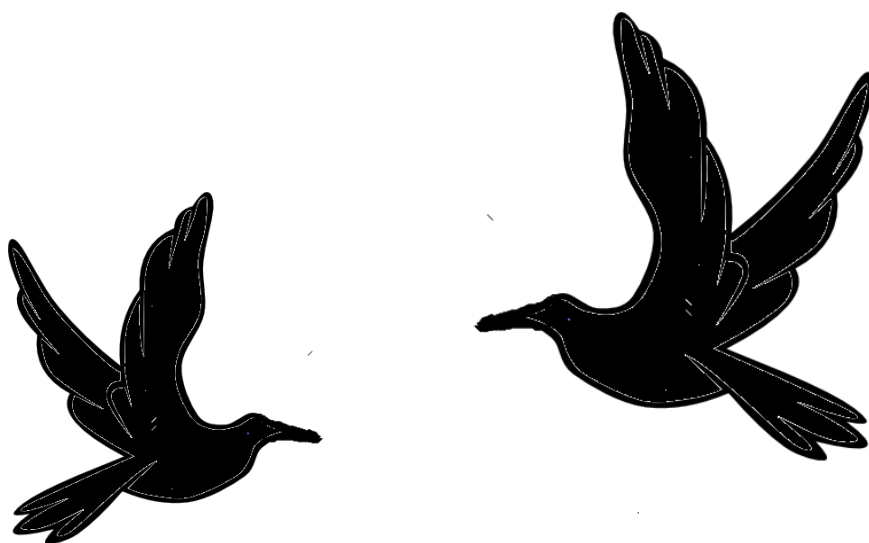
HRAD KRAKOVEC

Kdysi dávno žil na hradě hrabě se svou ženou, byli velmi šťastni, i když jim osud nedopřál děti. Přeci jen malá chybička kazila jejich štěstí. Hrad se líbil krkavcům, kteří sedávali na věži ve velkých houfech a dělávali velký rámus. Hrabě nevěděl, jak se jich zbavit, nic nepomáhalo.

Jednoho podzimního dne si vyjel hrabě do lesa na projížďku, jel cestou necestou a najednou se před ním objevila banda loupežníků. Milého hraběte oloupili, spoutali a přivázali ke kmeni stromu. „Teď si tady můžeš přemýšlet a panovat!“ smáli se mu. V hraběti byla malá dušička, vzpomínal na svou ženu, služebnictvo, hrad, dokonce si vzpomněl i na nevíтанé hosty, krkavce.

Najednou uslyšel šum křídel a spatřil hejno krkavců, které se blížilo. Krkavci zbavili hraběte provazů a vyvedli ho z hlubokého lesa. Po návratu vyprávěl hrabě dojatě své manželce, co všechno zažil, jak ho krkavci zachránili od jisté smrti. Byl jim velmi vděčný, a proto se rozhodl hrad přejmenovat na Krkavec. To se ale jeho paní nelíbilo, tak si chvíli pohrál s písmenky a vzniklo jméno Krakovec. S tím jménem již manželka souhlasila, hrad oficiálně pojmenovali Krakovec a krkavci měli od té doby na hradě svůj domov.

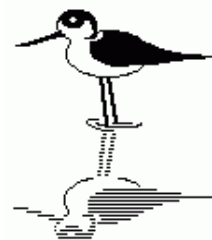
Aneta Železná, 8. A

KOLIBŘÍK

Z domku Neumannových je vždy slyšet cvrlikot, protože otec pracuje jako ornitolog. Mají doma spoustu ptactva a všichni je berou jako členy rodiny. Tento den je u nich obzvlášť veselo, neboť nejmladší z dětí Kimberley má narozeniny. Celá rodina se jí složila na malého, nedávno objeveného a dosud nepojmenovaného ptáčka.

Kimberley se hned na první pohled do ptáčka zamilovala. Celé dny ho pozorovala, koukala, jak lítá nebo sosá nektar. „Tati, on pusinkuje kytičku, chci mu říkat Pusík nebo Pusinkář. Tati, jak se řekne pusinka dospělácky?“ „Polib....“, chtěl říct otec, ale Kimberley mu skočila hned do řeči. „Už vím, Polibřík, Polibřík!“ volala. Otec kroutil hlavou. „A co takhle Kolibřík? Začíná na K jako tvoje jméno,“ prohlásil otec. „Tak třeba jo, tati,“ smála se Kimberley a běžela za svým ptáčkem a volala: „Kolibřík, Kolibřík,...!“ Otec se jen pousmál a šel zaznamenat jméno do své knihy.

Tereza Hvězdová, 9. A

DELONIX KRÁLOVSKÁ

V jednom neznámém království žil biolog jménem Framboján, který si přál navštívit Madagaskar, neboť slýchal o tom, že na ostrově je možné objevit rostliny, které ještě nikdo nezná. Když konečně sehnal dostatek financí, vyrazil se svým pomocníkem vstříc novým objevům.

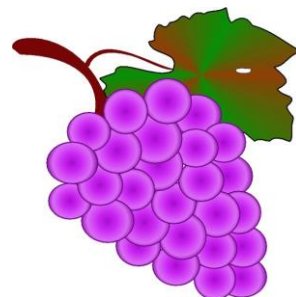
Celé měsíce bloudili po ostrově, až se jednoho dne před jejich očima zjevil strom. „Vidíš ho? Honem, podívej se do atlasu, jestli má jméno!“ zvolal nedočkavě Framboján. Pomocník listoval v atlase, ale žádný takový strom tam nebyl. Oba dva byli nadšeni, že se jim to konečně povedlo, a dlouho strom zkoumali. „Podívej, nepřipomíná Ti někoho?“ zeptal se pomocník. Framboján se na strom pořádně zadíval. „Ano, ano, květy má červené ve tvaru koruny, připomíná mi našeho panovníka,“ usmál se. „Pojmenujeme ho po našem králi Delonix královský, co říkáš?“ zeptal se pomocníka. Ten souhlasil.

Po příletu navštívili krále, aby mu ukázali fotografie a zeptali se, zda mohou dát tento název. Král byl potěšen, ale měl jednu připomínku, že se jí bude lidově říkat Frambuján.

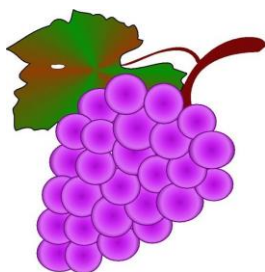
Jakub Kušnír, 9. A

ZNOJMO

V osmém století našeho letopočtu přijel do jižní části Čech francouzský kupec Jean Zunoj, který se plavil po Dunaji, aby nakoupil a prodal zboží. Jednou večer byl velice unaven a přikázal svým pomocníkům, aby zakotvili. Když vystoupil na břeh, uviděl jen hradiště a pár zchátralých domků. Kolem sebe viděl pouze chudobu, ale velice ho překvapilo, že je lidé s radostí uvítali, pohostili je podle svých možností, ubytovali je. Zunoj byl dojatý a na oplátku jim dal mnoho darů.

Po pár letech se do tohoto samého místa přijel podívat a přivezl s sebou vinnou révu. Vysvětlil obyvatelům, jak se vinná réva pěstuje, aby byla dobrá. Lidé révu zasadili, starali se o ni. Za několik měsíců vinná réva vyrostla, lidé sklidili hodně hroznů, z některých udělali víno, jiné prodali na trhu. Brzy na vínu vydělali dostatek peněz a lidem se začalo dařit. Z vesnice se pomalu stávalo město, které pojmenovali po svém dobročinném obchodníkovi Zunojmovi, tedy počestně Znojmo.

Michal Pavlík, 9. C

ZLATOVLÁSKA

Žili byli král a královna a ti moc toužili po děťátku, ale také toužili mít všechno nejlepší na světě. Když se jim konečně narodila dceruška, nevěděli, jak ji pojmenovat. Chtěli, aby její jméno bylo jedinečné, neopakovatelné.

Vymýšleli různá jména, ale všechna se jim zdála obyčejná. „Pojmenujeme ji podle prvního slůvka, které princezna vysloví,“ rozhodl král. Královna s tím souhlasila. Princeznička začala pomalu lézt, žvatlat a královna zbystřila. A protože princezna spala ve zlaté postýlce, jedla zlatou lžičkou, nosila zlatou korunku, tak první slůvko, které vyslovila, bylo „zlato“. „Zlatovláška, budeme jí říkat Zlatovláška,“ zaradovali se rodiče. Jméno se jim zalíbilo, takové jméno žádná z princezen neměla.

Barbora Morávková, 7. A

AFRODITA

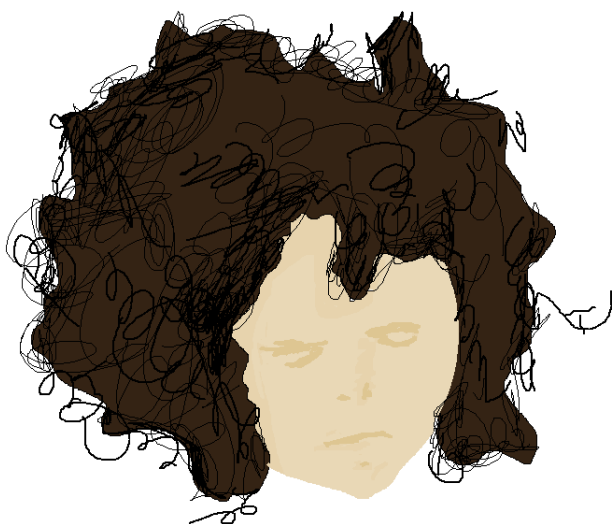
V nedalekém Řecku žila dívka jménem Dita. Byla usměvavá se smyslem pro humor, ráda se chodila s přáteli bavit, v kolektivu byla velmi oblíbená. Měla jen jeden problém, její vlasy byly kučeravé, nepoddajné, připomínaly afro, nedokázala je nikdy pořádně učesat, upravit. Většinou si s tím hlavu nelámala.

Ale jednoho dne ji spolužák Dionýsos řekl: „Dito, už Ti to chci říct delší dobu. Udělej si něco s těmi vlasy, vždyť vypadáš jako Jožin z bažin.“ Ditu to velmi ranilo, začala přemýšlet, co by mohla se svými neposlušnými vlasy udělat. Ať dělala, co dělala, výsledek byl vždy stejný.

Jednoho dne ji ve škole kamarádka Ceres pozvala na večírek. Dita pozvání ráda přijala. „Co udělám se svými vlasy? Takhle jít prostě nemůžu. No, vyčešu je nahoru, dám do nich gel a uvidíme,“ řekla si. Co se ale nestalo? Vlasy jí zůstaly nahoře, gel nešel smýt, katastrofa. Dita byla zoufalá, za chvíli ji má vyzvednout kamarádka a ona není stále hotová. Už to chtěla vzdát. „Ale co, přeci to nevzdám,“ pomyslela si. Dala si do vlasů pár třpytek, aby zakryla gel a vyrazila. Obávala se posměšků, ale nikdo žádnou poznámku neměl, dokonce ani Dionýsos ne. „Že bych to zamaskovala? Jsou jen taktní a nechtějí se mi smát?“ Dita se uklidnila a šla s ostatními na taneční parket. Třpytky v jejích vlasech odrážely světlo a vypadaly nádherně. Dita se přestala stydět za své vlasy, dokonce na ně byla pyšná. Od té doby jí začali kamarádi říkat Afrodita.

Celému večeru přihlížel ze své výšky i sám bůh Zeus a na počest její krásy a lásky, co všem rozdávala, pojmenoval po ní bohyni Afroditu.

Tereza Kotoučková, 9. C

ČUPAKABRA

V jedné malé vesničce se roku 1970 narodil chlapec. Rodiče mu dali mu jméno Alexandr Čuporský. Již od malička miloval kouzla a čáry všeho druhu. Vždy toužil zjistit, jaké je tajemství jejich umění.

K desátým narozeninám dostal od rodičů sadu na kouzlení. Byl nadšený, ihned začal zkoušet jednotlivé triky. Když se naučil pár kouzel, rodiče uspořádali malou oslavu, kde Alexandr předvedl svoje kouzelnické umění. Sklidil velký úspěch, a proto se rozhodl, že se stane profesionálním kouzelníkem. „Tati, mami, chci se stát kouzelníkem.“ Rodiče nebyli překvapeni, ale smutně zavrtěli hlavami. „To nepůjde, nemáme dost peněz, škola pro kouzelníky je dost drahá, milý Alexandře.“ Alexandr byl hrozně zklamaný. Rodiče to také hodně mrzelo, a proto si vzali druhou práci, aby mohli svému synovi splnit sen. V den jeho patnáctých narozenin mu rodiče věnovali všechny úspory, které měli. Alexandr byl šťastný. Školu úspěšně vystudoval a stal se slavným a žádaným kouzelníkem.

Na co sáhl, to se mu podařilo. Nyní ho čekalo důležité vystoupení, na kterém měl předvést nové kouzlo. Zatím šlo všechno tak, jak mělo. Blížil se rozhodující okamžik, Alexandr se soustředil a poté pronesl zaříkadlo: „Abakabra.“ Vtom se zarazil, stala se chyba, měl říci: „Abakadabra.“ Místo psa tam najednou stálo divné stvoření, něco mezi psem a liškou.

Alexandr ztuhl, ale zachoval duchapřítomnost a představil nové zvíře, které nazval Čupakabra podle začátku svého příjmení a nepovedeného zaříkadla. A toto stvoření straší lidi svým vzhledem do dnešní doby.

Petra Divišková, 9. C

ABRAKADABRA
ABRAKABRA

BOBKOVÝ LIST

Po celém světě jsem známý jako kapitán té nejlepší pirátské lodi. Celý svět mě zná jako mocného kapitána Bobka. Moje drahá matka byla ještě známější, říkalo se o ní, že vlastní zlaté listy. Netrhly se u nás dveře, lidé chtěli semínka a nabízeli hory doly....

Nesmysl, byl to holý nesmysl. Listy nebyly ze zlata, byly zelené, ale matka s nimi uměla čarovat. Pokaždé, když je přidala do polévky nebo omáčky, dostalo jídlo jedinečnou chuť.

V té době jsem si poprvé zakryl oko černou páskou a vyrazil na širé moře, abych se stal králem pirátů. Při jedné plavbě jsem se svou lodí zakotvil v malém přístavu, chybělo mi pořádné pití a jídlo, žít jen z ryb a ovoce začne být po čase nuda. Hned v první hospodě jsem zalil žaludek vychladlým pivem, objednal si pořádnou pečení a zaposlouchal se do hovoru u vedlejšího stolu. „Pššt, Jacku, slyšel jsi to už? Co? Na vedlejším ostrově žije nějaká paní Bobková, která má zlaté listy. To by byl parádní lup, že? Byli bychom boháči. Jdeš do toho?“ Pousmál jsem se a pustil to z hlavy. Za pár dní jsem opět v hospodě narazil na povedenou skupinku rádoby pirátů. Měly zklamané obličejy. Přišel jsem blíž, abych slyšel, o čem si povídají. „Ten list tý Bobkovy jsme nesebrali. Žádnéj zlatej tam nebyl. Zbytečná cesta.“

Od srdce jsem se zasmál, věděl jsem, že pravý poklad jsou matčiny polévky a omáčky. Její Bobkovy list, který má cenu zlata.

Barbora Vanišová, 9. A

PAPOUŠEK ARA

Přírodovědec Evžen toužil od malička poznávat neznámou faunu a flóru, proto vyrazil se svou manželkou Bárou do Amazonského pralesa.

Společně se proplétali mezi liánami a snažili se objevit nové neznámé rostliny a zvířata. Po dlouhém putování si celí utrmácení sedli na vyvrácený kmen stromu a najednou Báře přistálo něco na rameni. To něco byl obrovský modrozlutý papoušek. Hrozně se lekla. „Nehýbej se,“ zašeptal Evžen. Papoušek se jim natolik zalíbil, že si ho vzali s sebou domů. Evžen mu vyrobil velkou voliér, Bára si s ním povídala a učila ho mluvit. Evžen se každému chlubil, že objevil nový druh papouška. Jednoho večera přišla jako každý den Bára k voliére a papoušek nikde. Prohledala celou zahradu, ale papoušek nikde. „Evžene, Evžene, někdo nám ukradl našeho papouška!“ volala rozčileně. Ten se okamžitě vydal hledat papouška po vesnici. Chodil od domu k domu a najednou slyší: „Ára, ára!“ Okamžitě poznal hlas, který vycházel z domu souseda Zelinky. Evžen okamžitě vrazil k sousedovi: „Co to má znamenat?“ Soused se zalekl a prosil za odpuštění. Papouška mu ukradl, protože mu záviděl jeho slávu a úspěch.

Evžen si vzal papouška zpět domů a pojmenoval ho Ára ararauna podle slov, které vydával, když ho hledal. Ára bylo zkomolené jméno Bára.

Martin Hoskovec, 9. A

HRAD KOST

Panovník neznámého království měl v zálibě lov medvědů. Jakmile mu nebránily povinnosti, zavolal svého lovčího: „Jáchyme, vyrazíme do lesa!“ Většinou medvěda odchytili a umístili do hradního příkopu. Sluhové museli každý den medvědy krmit masem a zbytky jídla.

Medvědů časem přibývalo, sluhové nestíhali uklízet hradní příkop od zbylých kostí. Právě proto se začalo hradu říkat hrad Plný kostí, ale postupem času se název zkrátil na hrad Kost.

Jakub Husák, 8. A

KÁMEN

Jsem kámen a jmenuju se Robert. Občas si říkám, jaké by to bylo, kdybych mohl mluvit. Nejdříve bych všem lidem řekl, jak jsem se cítil, když se ke mně chovali jako k odpadu. Ale nebudu předbíhat, povím vám svůj příběh.

Jednoho dne jsem přišel o rodinu, když je nějaký kluk ode mě odnesl. V ten moment se celý můj život obrátil vzhůru nohama. Zůstal jsem sám. Jednoho dne okolo mě šla banda pubertáků, když mě uviděli, vsadili se, kdo dohodí nejdál. Jeden z nich byl hrozný nešika a hodil mě do okna. Dokážete si představit, co se stalo. Vylekal jsem se, myslel jsem si, že to byla moje vina. Trápil jsem se, ale postupem času jsem si uvědomil, že to byla vina toho kluka. Co má se mnou co házet? I když nejsem živý, tak mě to taky bolí. Ležel a ležel jsem v tom domě a čekal, až si mě tam někdo konečně všimne. Najednou ke mně přiběhlo takové malé dítě a chtělo si se mnou hrát. Stále se mnou mávalo, házelo mě na zem a potom si mě strčilo do pusy. No fuj! Byl jsem celý oslintaný. Byl jsem rád, že mě to dítě nakonec nespolklo. I když..., ale přiběhla jeho matka, vzala mě a vyhodila ven. Ležel jsem tam asi dvacet minut a začalo pršet, co pršet, lít, strhla se bouřka. Hřmělo celou noc. Báł jsem se, že do mě každou chvíli uhodí blesk. Ráno jsem byl nasydlý a bylo mi do breku. Odpoledne mě uviděli nějakí kluci a napadlo je, že by si se mnou mohli zahrát fotbal. Začali do mě kopat, naštěstí to netrvalo dlouho, protože museli domů na oběd. Zoufal jsem si, nic dobrého mě asi v životě nečeká. Ale mýlil jsem se. Najednou jsem ucítil teplo, otevřel jsem oči a uviděl, že ležím v ruce asi sedmileté holčičky, která si mě odnesla domů. Od té doby jsem byl jako v pohádce. Pečovala o mě, byl jsem její amulet.

A to je všechno. Na závěr bych řekl asi toto: „Kéž by byli všichni jako ta holčička. Většina lidí si neuvědomuje, že to, co jim přijde neživé, může být živým.“

Lucie Makarská, 9. C

KLOBOUK

Dávám se rovně na hlavu. Myslím, že vypadám hezky a jsem na každodenní používání. Byl jsem koupen na náměstí moc milým pánem. Je docela vysoký, takže toho hodně vidím. Zatím jsem toho moc nezažil, ale teď vám povím asi tu jednu věc, která stála za to.

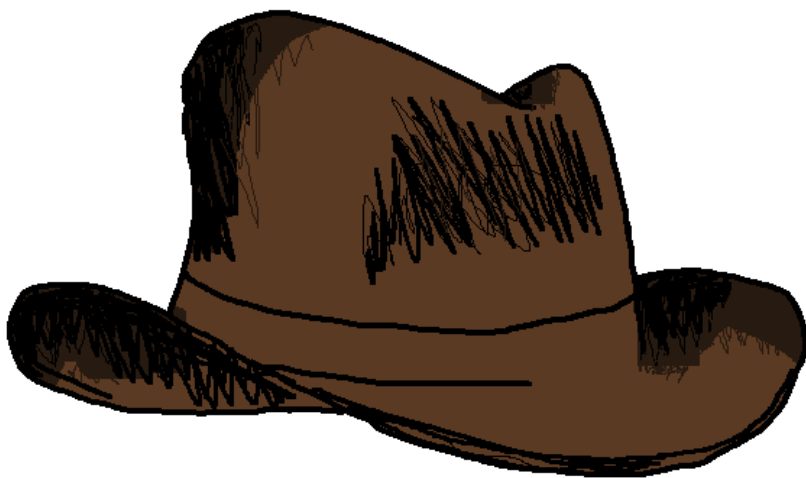
Blížil se červenec, měsíc prázdnin, kdy se lidé vypravují na dovolenou. I můj pán se na jednu takovou chystal. Plánoval to půl roku dopředu. Cítil jsem, jak se mu kouří z hlavy, když to tak usilovně vymýšlel. Napadlo ho, že by mohl jet do Francie. Já jsem samozřejmě počítal s tím, že si mě vezme s sebou. Dopadlo to přesně tak, jak jsem doufal. Pár dní před odjezdem si všechno hezky připravil.

Nastal den odjezdu, já jsem se nacházel na hlavě a vše jsem sledoval. V letadle jsem měl pocit, že snad vidím celý svět. Bylo to úžasné. Přistání bylo sice trochu krkolomné, ale všichni to ve zdraví přežili. Z letiště jsme vyrazili na Eiffelovu věž a tam se to stalo.

Začal foukat silný vítr a odnesl mě od mého pána. Z dálky jsem slyšel, jak můj pán volá: „Chyťte ho, chyťte ho....!“ Byl jsem v koncích, nedoufal jsem, že by mě někdo chytil, kutálel jsem se dál a dál. Najednou mě nějaká žena s kočárkem zvedla a odnesla k mému majiteli. Čekal jsem, že si mě nechá, ale neudělala to.

Můj pán byl velmi šťastný a já cítil, jak si oddychl, že mě má zpátky. Francie byla hezká, viděl jsem mnoho zajímavých a krásných míst, ale doma je doma.

Eliška Ryšánková, 9. C

MÝTINA V LESE

Malebná mýtina je obklopená vysokými stromy. Lidé sem nechodí a příroda je tu tak čistá a neposkvřená. Tráva je tady sytě zelená, její svěží vůně se vine okolo jako nějaký neviditelný šál. Skřiváci tu poletují a prozpěvují si své uchu lahodící melodie. Z lesa se táhne říčka, která potichu zurčí a kolem ní rostou ty nejomamnější rostliny s květem lákajícím na sebe motýly.

Dnes je to však zcela něco jiného. Je období ledového vichru a němých vzlyků ryb skrytých pod ledem. Z nebe plného pochmurných šedivých oblaků se snáší bělostný sníh. Mýtina jen vyčkává na sněhové hvězdy, které pomalu padají na zem, aby se připojily k ostatním a utvořily tak nedotčenou alabastrovou podlahu. Stromy se nad ní naklánějí, naslouchají, co říká, a holými větvemi ji chrastí v odpověď. Slunce září a vše objímá svými zlatavými paprsky.

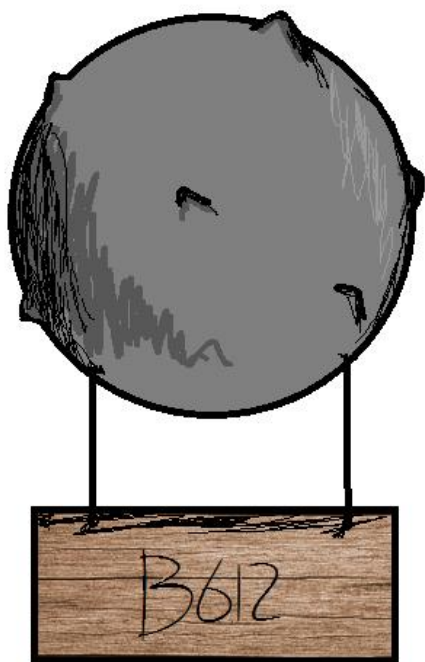
Na druhé straně mýtiny je k vidění něco neobvyklého. Stromy tam nešeptají. Naříkají. Pohupují se v neúprosném větru a sténají. Je to něco zvláštního. Obraz ohavné škaredosti v tom nejkrásnějším rámu. V třpytivém sněhu leží malá srnka. Mýtina tají dech a přihlíží. Kolem srnky se vytváří krvavá skvrna, vsakuje se do sněhu a maluje do něj různé obrazce. Všechno ustává. Slunko se na tuto stranu mýtiny nedívá. Skrývá se za naducané peřiny v šedivém hávu.

Mýtina je tichým svědkem všech událostí, přihlíží a pečlivě skrývá další ze svých tajemství, malá mýtina, mýtina, na kterou se snáší čistě bílý, neposkvřený sníh.

Anna Bára Strnadová, 9. A

MALÝ PRINC

Malý princ mě zaujal především svým chováním a touhou dostat odpovědi na všechny své otázky.

Malý princ žije na planetě B612. Je to odvážný, malý chlapec s blondatými kudrnatými vlásky, které mohou působit rozcuchaně. Má modré oči, které se mu rozzáří při každé příležitosti. Jeho pleť je světlá a obličej vždy milý a přátelský. Ústa jsou menší, nos trošičku vyčnívá. Malý princ je drobný, na někoho může dělat dojem křehkého chlapce.

Oblečen je do fialového kabátku, na nohou má vysoké černé boty. Jeho kalhoty jsou bílé a na košili má květinu růžové barvy. Kolem pasu má širokou zlatou stuhu. Vypadá velmi zajímavě.

I když je Malý princ skoro dospělý, stále přemýšlí jako dítě. Myslím si, že je to tak dobře. I mně připadá myšlení dospělých někdy moc složité. Malý princ se na svět dívá jasně, s láskou. Má mnoho otázek, na které chce znát odpovědi. Když se ale na něco zeptáte Malého prince, málokdy odpoví. Tím se stává tajemným a zajímavým. Mohli bychom říci, že je zvědavý, starostlivý a přátelský. Žije si ve svém světě fantazie a hledá smysl života. Svět dospělých nechápe a nerozumí mu. Proč jsou někteří lidé závistiví a zlí? Proč? Sám je velmi hodný a pravdomluvný. Vždy se postaví na správnou stranu. K lidem, zvířatům i rostlinám se chová hezky, ochotně vždy pomůže. Miluje západy slunce, ví, že po každé noci přijde nový den. Zapomněl jsem podotknout, že je velice pečlivý a pracovitý.

Myslím si, že pro nás všechny by měl být Malý princ příkladem. Na světě by se pak žilo mnohem lépe.

Radek Leden, 8. A

SEN

Každý z nás o něčem sní, někdo o velkém domě, krásném autě nebo o super počítači. Mým snem je báječné rande. Někteří na své první rande vzpomínají s úsměvem a hřejivým pocitem, jiným zase naskakuje husí kůže. Já vám zkusím napsat o tom „mém prvním rande“.

V hlavě se mi honí nejrůznější myšlenky, domněnky, představy, jaké by to rande vlastně mělo být. „Ano, už to mám!“ Zním jednu slečnu, která chodí do naší školy a je moc krásná. Jmenuje se Milena. Spolužáci jí říkají „fiflena“, já netuším proč. Možná, že právě proto, že si může vybírat, a oni nejsou objekty jejího zájmu. Ani já však nejsem ten vyvolený. Řekl jsem si, že si to rande s Milenou alespoň vysním.

Je léto, slunce svítí, kolem nás je louka plná rozkvetlých kopretin a zvonků. Tráva je zelená jako naleštěný smaragd a nebe modré jako hladina oceánu. Milena je krásná, její dlouhé blond vlasy jí padají na ramena a voní jako růže. Procházíme se po louce, potom úzkou cestou až k lesu, kde pramení malý potůček. U pramene si chvíli sedneme a posloucháme šumění vody, která skáče přes kameny a odlesky slunce v ní vypadají jako zrcátka. Milena si lehne do trávy a já jí dávám malý dárek. Je to sáček se sušenou levandulí, která nádherně voní. Chvíli si povídáme a já se ji odvážím poprvé políbit. Bylo to krásné, ani nevím, jestli se mi hlava zatočila štěstím, nebo z opojné vůně levandule.

Blíží se večer, já rozdělám oheň, společně opékáme buřty a pijeme vodu ze studánky. Vracíme se domů, do světla a ruchu velkoměsta. Na rozloučenou jsme se políbili a já řekl: „Miluji tě.“ Mým svědkem byl jen vycházející měsíc nad hladinou Labe, škoda jen, že to byl pouze sen. Věřím, že se jednou vyplní mně i Vám vysněné rande s krásnou dívkou, ať se jmenuje třeba Anička.

Filip Novák, 8. A

MOJE VYSNĚNÉ RANDE

Moje vysněné rande? No, tak určitě by bylo pod rozkvetlou třešní, nebo v letním kině s hromadou popcornu. Zvolíme možnost rozkvetlé třešně. On donese zmrzlinu, muffiny, piškoty, šlehačku a gumové medvídky. Přinese i piknikovou kostkovanou deku a všechny ty dobroty budou samozřejmě v proutěném koši.

Deku rozloží a jídlo okrasně narovná na deku a odhazuje z deky okvětní lístky padající z rozkvetlých květů třešně. Teď přijdu já, on se usměje a já si sednu. Nabídne mi zmrzlinu, aby se neroztekla, já si dám dva kopečky. Je jahodová, tu mám moc ráda. Až sníme všechno jídlo, sbalíme deku, odpadky vyhodíme do nejbližšího koše a on mě doprovodí před dveře mého domu.

Jo, a teď realita. Já sedím pod třešní a on nikde. Odhazuju ty otravné okvětní lístky padající z rozkvetlé třešně, protože je mám úplně všude. Sedím otráveně na trávě a bojuji s okvětními lístky, když dorazí. Je zpocený, udýchaný a ani nepozdraví. Vytáhl deku, nerozloží ji, hodí ji na zem a svalí se na ni.

Zmrzlinu donesl rozteklou, a když ji otvíral, vylil mi ji na kalhoty. Začal se omlouvat, ale ne za ty kalhoty, ale za rozteklou zmrzlinu. Řekl, že nemá ubrousek, a mně to zaschlo na kalhotách. Jídlo při běhu úplně rozdrtil, takže jsme tam jen seděli v trapném tichu. Pak nás to přestalo bavit a vyrazili jsme domů. Při cestě mi do rukou vrazil rozdrobené jídlo a šel jiným směrem než já. Pak jakoby si na něco vzpomněl. Otočil se a zavolal: „Uvidíme se!“

Nikdy už jsem ho neviděla. Jo, a kalhoty, které mi polil a nadrobil na ně, jsem nevyprala.

Justina Fibichová, 8. A

ODPUŠTĚNÍ

Ta bolest, pamatuji si jen tu bolest....

Ležela jsem na nemocničním lůžku, čekala na svůj konec, nade mnou stálo několik doktorů, kteří nevěděli, co s mojí neutišitelnou bolestí. Žádné prášky nebo injekce proti bolesti nepomáhaly. Abych byla upřímná, těšila jsem se na svůj konec, brala jsem to tak, že mě to alespoň nebude tak moc bolet, budu volná. Pomalu se mi začaly zavírat oči, myslela jsem, že je to konec.

Otevírala jsem neskutečně těžká víčka, vedle mě seděla máma, plakala jako vždy, když tu u mě byla. Neměla jsem sílu zvednout hlavu, byla jsem vyčerpaná a taky jsem si nebyla jistá, co tu dělám. Myslela jsem si, že se už neprobudím. Lehce jsem naklonila hlavu, mamka si všimla, že jsem vzhůru, zvedla se a někam odešla. Když se vrátila, přišel s ní i ten doktor. Ten, co se pokaždé tak mile usmívá. Nevadilo by mi, kdyby jeho úsměv byla ta poslední věc, co bych viděla. Když jsem uslyšela, jak doktor promluvil, začala jsem věřit, že pořád žiji. Ale proč? Jak to udělali? Ten den jsem si byla jistá, že takové bolesti jsem ještě neměla. „Jsi ohromná bojovnice, Clar.“ Jeho úsměv mi zpříjemnil den, ale i tak to nebylo nic moc.

Jen tak si jít po ulici, najednou dostat nesnesitelné bolesti a pak bojovat v nemocnici o život, a když už si myslíte, že je konec, pak se zase ráno probudíte. A nejhorší na tom všem je, že ani doktoři nevědí, co mám za nemoc, a nic nepomáhá na tu ukrutnou bolest.

Po nějaké době jsem se vrátila z nemocnice, vlastně ani nevím, jak dlouho jsem tam byla, většinu času jsem totiž prospala. Nějakou dobu bylo všechno v pořádku, cítila jsem se plná energie, usmívala jsem se, dokonce jsem zase začala chodit do školy. Všechno se zdálo být v nejlepším pořádku. Cítila jsem se skvěle, připadalo mi, že už to bude jenom lepší. Když jsem ale jednoho dne vstala z postele, okamžitě se mi podlomila kolena z vyčerpání. Nejdříve jsem nechápala, co se děje, ale pak mi to došlo. Je to zpátky! A tentokrát mnohem silnější. Ležela jsem na zemi, vlna bolesti projela celým mým tělem. Pochopila jsem, že musím něco udělat nebo bude pozdě. Sebrala jsem všechnu sílu a zakřičela. Můj výkřik mi přišel tak nepatrný, ale i tak mamka přiběhla. Když chytla moji tvář do rukou, viděla jsem v jejích očích zmatek a strach. Okamžitě mě odvezla do nemocnice.

Doktor mě položil na lehátko, nějakou hadičku mi píchl do žíly, jindy bych šílela, ale dnes ne. Přístroje, které byly nade mnou, začaly zuřivě pípat. Doktor objal moji plačící mamku a já pochopila. Doktor

se na mě obrátil, plakal, nechtěla jsem, aby plakal, chtěla jsem vidět jeho úsměv, jedině s ním to mohlo být jednodušší. „Odpusť mi Clare, měl jsem se víc snažit, odpusť.“ Pochopila jsem to už dávno, opravdu umírám. Pomalu jsem se nadechla a řekla svoje poslední slova. „Odpouštím Vám.“ I přes nesnesitelné bolesti jsem se pokusila o úsměv. Jeho uplakaná tvář a úsměv na tváři byla poslední věc, co jsem viděla.

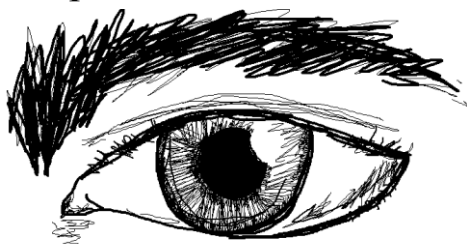
Nikola Kriegelová, 9. A

OKOŘ

Dlouho předtím, než na český trůn usedl první král, žil v zemi velmi vlivný a chamtivý šlechtic Prokop. Jeho jméno museli všichni vyslovovat s láskou a úctou. Byl tak hamižný a krutý, že ho nikdo neměl rád.

Vlastnil spoustu zámků a hradů, ale stále mu to bylo málo. Proto se jednou rozhodl, že si nechá postavit velkolepý hrad, že mu ho budou ostatní závidět. Neměl ale dostatek financí, a tak požádal svého kamaráda z dětství Řehoře, aby mu půjčil peníze. Řehoř byl velmi hodný, a proto mu půjčil pod podmínkou, že vše vrátí do deseti let, jinak hrad přejde do jeho vlastnictví.

Během několika let stál majestátně se tyčící hrad nedaleko Prahy. Prokop si hrad užíval plnými doušky, radost mu kazila pouze myšlenka na dluh, který má splatit. Když se však Řehoř za deset let neozval, myslel si, že na vše zapomněl, a začal pořádat velkolepé hostiny. Řehoř nezapomněl, velmi se rozhněval, když se dozvěděl o Prokopově chování. Několikrát vyslal posly, ale ti se vždy vrátili s nepořízenou. Jednoho dne mu došla trpělivost a vydal se hrad dobýt.

Při bitvě zahynulo mnoho rytířů, dokonce i Prokop přišel o život. Řehoř hrad získal, ale v bitvě přišel o jedno oko.

Od té doby byl na nějakou dobu klid a nově pojmenovaná zřícenina nese vzpomínku na bitvu dodnes.

Veronika Berešová, 8. A

ROLE TOALETNÍHO PAPÍRU

Každý den vídám mnoho lidí, kteří za mě tahají, trhají, až se mi z toho všeho motá hlava. Být toaletním papírem není žádná sranda. Vidím u toho mnohé, ale není to práce pro každého. Ještě jednou opakuji, je to jen pro silné povahy.

Může se to zdát jako snadná práce, každý si řekne: „No jo. Ten tam jen tak visí a nic nedělá. Co já bych za takovou práci dal!“ Jenže o tom to není. Nikdo si neumí představit, kolik já mám práce. Lidé mě používají nejen na otření svého, ale také se mnou utírají kdejakou loužičku po svém domácím mazlíčkovi. Vycpávají se mnou „blbůstky“ svých potomků, jako je například nějaká hadrová panenka. Ale to není zdaleka všechno.

Lidé se dají ještě snést, ale taková kočka? Kočka přijde hezky na toaletu, vyskočí na ni, chvíli se rozhlíží a najednou si mě všimne. Jednu packu do mě zasekne, potom druhou, třetí, čtvrtou, zjišťuje, že se se mnou dá točit. Pane jo, to je kolotoč! Pak mě rozcupuje na kousky, válím se po zemi, kočka si jen spokojeně olizuje packy, jako kdyby právě provedla nějaký mistrovský kousek. Za to na mé roli visí jen proužek papíru, který se tam udržel jen díky lepidlu.

V domácnostech to ještě ujde, ale ve škole, ve škole to je teror! Naprostá hrůza! Dokud jsem někde ve skladu, dá se to přežít. Tma, chládek, jen ten školník se občas přijde podívat, jestli je vše na svém místě. Jinak je ticho. Dveře dokonale tlumí křik těch dětí. Ale pak přijde to, na co se opravdu netěším. Dokud je hodina, je to v pohodě, ale potom Pane jo! Ty děti hrůza! Jeden by z toho přišel o rozum. Nejen že si mě dělají kapesníky, ale oni si se mnou dokonce házejí. Jako bych byl nějaký balon, mičuda či podobná kulatá věc. Dopodrobna to rozebírat nebudu, však si to jistě dokážete představit.

Proto Vás prosím, lidi, šetřete mě. Jsem jen role toaletního papíru!

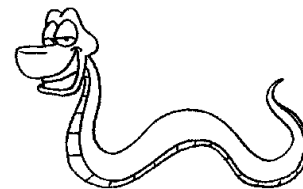
Karolína Chladíková, 9. A

PYTHON MOLURUS – KRAJTA TYGROVITÁ

Na území dnešní Asie žil vědec, který se jmenoval Molur. Jako každý večer seděl u svého pracovního stolu a dělal si poznámky o tom, co dneska zjistil, co nového poznal, jaké má plány na zítra atd. Najednou mu přišlo do e-mailové schránky upozornění. Molur otevřel počítač a našel zprávu, kterou mu poslala mezinárodní výzkumná stanice: „*Dobrý den. My, mezinárodní organizace pro ochranu zvířat Vás tímto žádáme o spoluúčasti na dvou týdenní výpravě do dosud neobjevených částí džungle. Prosíme, potvrďte svou účast.....*“

Molur na nic nečekal, okamžitě potvrdil svou účast a nemohl se dočkat, až přijde očekávaný den. Třeba zrovna on najde nějaký nový, doposud neobjevený druh a stane se uznávaným na celém světě.

Konečně nastal ten den, Molur začal být nervózní a zmocňoval se ho pocit nejistoty, zda se vůbec vrátí živý a zdravý. Po příletu na místní letiště ho začala nesnesitelně bolet hlava, ale nechtěl dát svou slabost před ostatními najevo. Jakmile dorazili na kraj džungle, měl pocit, že mu v hlavě buší tisíc bubínků. Nedokázal držet s ostatními krok, zjistil, že sešel z cesty, začal zmateně pobíhat sem a tam. „Kde to jsem? Co budu dělat? Co to je? Mám halucinace. Jsou to jen halucinace.“ Ale nezdálo se mu to, pomalu se to blížilo. Byl to had, had, který působil velmi nebezpečně a zákeřně. Had se mu před očima kroutil, měnil tvar, přibližoval se. Najednou had roztáhl tlamu a

Molur se probral, rozhlédl se kolem sebe a nevěděl, kde se nachází. Ležel na nějakém lehátku, pomalu vstal, vyšel z chatky a nevěřil svým očím. Nacházel se uprostřed domorodé vesnice u obrovského vodopádu. Když se otočil, strnul hrůzou, na kraji vesnice leželo mnoho obrovských hadů, které v životě neviděl. Jakmile zjistil, že domorodci kolem nich bez bázně chodí, odvážil se blíž, aby si je pořádně prohlédl. Od domorodců se dozvěděl, že se jmenují Pythoni a hady mají na ochranu vesnice před ostatními predátory.

Po několika dnech se uzdravil a domorodci ho doprovodili k jeho výpravě. Svým kolegům ukázal náčrt hada, všichni se shodli na tom, že ho ještě nikdo nikdy neobjevil. A tak se tento druh pojmenoval Python podle domorodého kmene a Molurus podle svého objevitele.

Marek Kašpar, 9. A